

Данканіч Марія Сергіївна
аспірантка кафедри філософії
Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара
пр. Гагаріна, 72, Дніпро, Україна
ORCID ID: 0000-0003-2253-1227

ФЕНОМЕН «ЗАБУТТЯ БУТТЯ» У ФІЛОСОФІЇ М. ГАЙДЕГГЕРА

Актуальність проблеми. Філософська концепція німецького мислителя М. Гайдеггера «Забуття буття» сьогодні набуває актуального звучання. Філософ у другій половині ХХ-го століття пророкував повноцінну втрату сучасною людиною свого автентичного буття і цілісності. Цей стан у другий період своєї творчості він визначав як «забуття». Варто зауважити, що сьогодні точку зору М. Гайдеггера поділяють численні аналітики, дослідники, мислителі і вчені. Саме тому, на наш погляд, видається важливим проаналізувати погляди німецького філософа і надати їм неупереджену оцінку.

Мета та завдання. Метою статті є розкриття сутнісних аспектів поняття «забуття буття» в філософії пізнього М. Гайдеггера. У філософуванні пізнього М. Гайдеггера забуття виступає як фундаментальна сутнісна особливість розкриття буття. Філософія М. Гайдеггера, у зв'язку з цим має деякі особливості: а) відбувається переосмислення витоків і шляхів усієї західноєвропейської метафізики, де метафізика вже розуміється не як обґрунтування буття, але як подія «забуття буття», оскільки істина буття в якості її просвіту залишається для метафізики прихованою. **Методи дослідження.** Дослідницький інструментарій репрезентують герменевтичний, діалектичний та феноменологічний методи. **Результати.** 1. Визначено, що в філософуванні пізнього М. Гайдеггера забуття виступає як фундаментальна сутнісна особливість розкриття буття. 2. Встановлено, що «непотаянність» розуміється М. Гайдеггером як істина буття «Алетейя». 3. Досліджено, що еволюція поняття «Забуття буття» в філософуванні М. Гайдеггера проходить два періоди, де перший позначається як *Vergessenheit* (забування), що конститується двома стадіями: *Vorhandenheit* (речі) і *Das Man* (люди), і другим, що розуміється як «*Seinvergessenheit*» (забуття буття), генетично походючи до поняття «Техне». Зазначені М. Гайдеггером концепти, характеризують ступінь втрати людиною як свого власного буття, так і буття цілої цивілізації.

Ключові слова: забуття буття, поворот, метафізика, істина, онтологія.

Вступ. Характерною рисою третього тисячоліття стала надмірна технологізація усіх сфер людської життєдіяльності. У світі «технічного» відбувається процес підміни справжнього буття людини несправжнім. Молоде покоління втрачає здатність до безпосереднього спілкування, все глибше і глибше занурюючись у світ віртуальних відносин. Відхід від реальності, нездатність до осмислення власного існування, втрата інстинкту самозбереження – ці проблеми стали типовими для людини сучасного суспільства. Ніхто не ставить запитання: Хто я є? У чому моє призначення? Тим більше, ми не почуємо питання: Що є істина? Сфера інтересів сучасної людини – наявне буття: зона комфорту, задоволення, спорт, здоров'я, успіх тощо. У зв'язку з цим особливо актуальною стає філософія пізнього М. Гайдеггера і «забуття буття» як її основний аспект.

Мета та завдання. Метою дослідження розкриття сутнісних аспектів поняття «забуття буття» у філософії пізнього М. Гайдеггера. Для досягнення поставленої мети необхідно розв'язати такі завдання:

1. Встановити значення понять: «неприхованість» (Алетейя), «приховування» які конституують аспект «забуття буття».
2. Дослідити еволюцію поняття «забуття буття» у філософії М. Гайдеггера.
3. Провести аналіз розуміння «істини» Платоном і М. Гайдеггером у контексті проблематики «забуття буття».

Результати. Свій шлях у філософії М. Гайдеггер розпочинає із постановки основного питання філософського дискурсу. У своїй першій значущій роботі «Буття і час» М. Гайдеггер артикулює його наступним чином: «Питання потрібно поставити над сенсом буття». Дане питання було не просто початком нового філософського дослідження. Амбітність цього питання полягає ще і в тому, що для того, аби дати на нього правильну відповідь, філософу потрібно переглянути саму мову філософії, яка в своїх основних поняттях відображає власну традицію. Ця традиція в більшій мірі є передача помилок, які постійно відволікали погляд філософії від суцільних і значущих питань, направляючи до другорядних. Цю помилку М. Гайдеггер назвав «забуттям буття» (*Seinsvergessenheit*). Інакше кажучи, ціле покоління філософів були приречені запитувати не про те і не тими словами.

Уперше вираз «забуття буття» з'являється в «Листі про гуманізм» (адресовано Ж. Бофре), де ретроспективно, з приводу «Буття і часу», стверджується, що вимір, виходячи з якого осмислюється вся ця книга, як раз і є виміром забуття буття. Ідея «*Seinsvergessenheit*» відноситься до пізньої творчості М. Гайдеггера, але витoki самого поняття «забуття» закладені мислителем ще в ранньому періоді, а саме у «Бутті і часі». Це ще раз підтверджує (про що сам Гайдеггер говорив), що філософ не схильний акцентувати відмінність двох періодів у розвитку своїх поглядів, навпаки, він підкреслював їх спадкоємність.

У результаті аналізу філософії М. Гайдеггера ми можемо простежити основні стадії забуття:

Перша стадія: буття як *Dasein*, яке М. Гайдеггер також позначає терміном «*Existenz*» (існування). І буття як *Vorhandenheit* (буття речі), яке мислитель позначає терміном «наявність». Головне, що відрізняє людину від речі – це усвідомлення смертності, кінченості свого буття, тому буття людини є «буття до смерті». Людина існує у стані «покинутості» у світ, який вона не обирала. Буття людини спочатку є «буття-в-світі». Вона володіє саморозумінням, інакше кажучи, деяким відношенням до себе і до світу. Буття людини характеризується постійною необхідністю приймати рішення, «рішучістю». Навпаки, коли людина занурюється у «буття речі», у повсякденні клопоти про суще, про речі, то «буття речі» затуляє «буття людини». Останнє – буття тимчасове, кінцеве і смертне, на противагу «буттю речей», які байдужі до часу, а значить до свого кінця. Річ безособова, і тому вона не знає смерті, адже вмирання – особистий акт, оскільки помирає людина, а не річ. Отже, забуття у першому зіставленні полягає в тому, що людина втрачає своє буття, ототожнюючи себе з речами, людина просто «опредметнюється».

Другий етап забуття полягає у відмінності справжнього і несправжнього існування людини. Справжня екзистенція полягає у тому, що людина повинна свідомо прийняти неминучість і безглуздість свого життя, тим самим усвідомити свою обмеженість «фактичністю» і своє життя як «буття-до-смерті» (*Sein zum Tode*). Несправжнє існування означає для М. Гайдеггера втрати себе у світі, зануриться в нього і ототожнити себе з ним, жити «як усі», «як люди» (*Das man*). У недійсності існування людина поглинена прагненням сховатися від головної і неминучої можливості свого життя – від перспективи смерті. Людина біжить у світ, щоб сховатися від смерті, вона прагне досягти стану, в якому не доводиться думати про смерть. Але в онтологічній структурі людини міститься і можливість іншого, «справжнього» існування: якби справжнє існування не було структурною можливістю, то не можна було б говорити і про несправжність існування. Людина в принципі здатна прийняти рішення на користь справжнього існування, тобто свідомо прийняти неминучість смерті і нікчемність і безглуздість свого життя, – усвідомити свою обмеженість «фактичністю» і своє життя як «буття-до-смерті». Тоді людині не має обманювати себе і ховатися: вона приймає неминуче і живе з ним. Таким чином, забуття у другому зіставленні полягає в тому, що людина, ототожнюючи себе з іншими – знеособлюється, тобто, стає частиною «безликої маси, натовпу». «*Das man*» надає руйнівний вплив на особистість, пригнічуючи волю індивіда і стираючи її індивідуальність. «*Das man*» протистоїть екзистенції.

Третя стадія забуття містить в собі головне питання філософії М. Гайдеггера: питання про буття, тобто про метафізику і її подолання. Метафізика ототожнює буття і суще, що закладає

основу для забуття буття. Навпаки, у відмінності суцього і буття, полягає принциповий момент проєкту подолання метафізики. Метафізика, «розслідуючи» суще, залишається при суцшому і не звертається до буття як буття. Метафізика думає, оскільки вона являє завжди суще як суще, не про сааме буття, то філософія не зосереджена на своїй основі. Саме тому, згідно з М. Гайдеггером, протягом всієї історії метафізики від Анаксимандра до Ф. Ніцше «істина буття залишається прихованою». Оскільки те, що в метафізиці іменувалося буттям, насправді завжди було тільки суцщим. Дивна підміна буття на суще – не наслідок помилки мислення і недбалості мови. «Забуття буття» є фатальною долею метафізики. Тому подолання метафізики цілком легітимно.

М. Гайдеггер відзначає, що саме ця відмінність буття і суцього необхідно розуміти неметафізично, і це принциповий момент проєкту подолання метафізики. «Розрізнення» доречніше назвати ім'ям «різниця», у якому зазначено, що суще і буття якимось чином рознесені, розділені і в той же час співвіднесені один з одним, а саме самі по собі, а не на підставі якогось «розрізнення». Таким чином, робить висновок М. Гайдеггер, забуття буття виникає при отождненні буття і суцього, і в кінцевому підсумку «забуття буття – доля метафізики». Ж. Бофре відзначав, що вираз «забуття буття» здатне ввести в оману, що і відбувається, так як, нехтуючи будь-якої зв'язком із «Буттям і часом», читач не розуміє цей вислів як «забуття істини буття». М. Гайдеггер не має на увазі, що Платон, Арістотель і Фома Аквінський «забули про буття», інакше кажучи, про буття, як пише Е. Жильсон, «на мові суцього» [1, с. 6]. Напроти, мислителі не виходили в своєму мисленні через відмінності буття і суцього. М. Гайдеггер відзначав, що метафізика, звичайно, являє суще в його бутті і тим самим продумує буття суцього. Однак вона не замислюється про відмінність того й іншого. Метафізика не задається питанням про істину самого буття. Вона тому ніколи не запитує і про те, в якому сенсі істота людини належить істині буття. «Метафізика не тільки ніколи досі не ставила цього питання. Саме таке питання метафізики як метафізиці недоступне. Буття все ще чекає, допоки воно саме стане справою людської думки». За М. Гайдеггером, вся європейська метафізика, починаючи з Платона і закінчуючи німецьким ідеалізмом і далі вченням Ф. Ніцше, – це історія «забуття буття» на питання про те, як же взагалі буття може виявитися забути, Гайдеггер відповість, що «забуття буття» – це доля метафізики. Буття завжди, як скаже мислитель, існує в тій чи іншій формі: субстанціональності, воля до влади, воля до волі. «Забуття буття», за М. Гайдеггером, має характерну форму: буття отожднюється з суцщим, тобто з тим, що в «Бутті і часу» було позначено як «Vorhandenheit», наявне і що передбачає теоретичну установку, народження якої М. Гайдеггер пов'язує із платонівським вченням про ідеї. Саме із виникнення теорії ідей Платона починається процес забуття буття, поняття істини як неприхованості затемнюється розумінням істини як відповідності правильної уяви (ідеї), стверджує М. Гайдеггер [10, с. 345–350]. Замість того щоб від суцього зійти до буття Платон лише подвоює суще, тобто буття у нього виступає лише суцщим іншого роду – ідеями. Ідеї суть те, що робить суще суцщим, але саме воно суцщим не є, тому коли суще пояснюється виходячи з іншого суцього, а не з його буття, буття втрачається ... Починається процес забуття буття - тотальна помилка в західноєвропейській думці, яка призвела до нігілізму Ф. Ніцше. Те, що вважалося традиційно найціннішим у вченні Платона, а саме теорія ідей, виявляється фатальною помилкою у пізнанні буття. Але це вчення виникло не на порожньому місці, воно стало результатом деякого досвіду пізнання буття, спочатку, на думку М. Гайдеггера, що містить у собі недолік [3, с. 282].

У листуванні з К. Ясперсом М. Гайдеггер скаже, що «напад на суще, розкриття сутності техніки розпочинається, прихованим чином, з Ідеї Платона». Напад на суще помагає вже у тому, що ставлення до нього набуває характеру «захоплення». Сущє, як зазначає М. Гайдеггер, «ставиться», тобто. залучається до відповіді перед «судом обчислення». «Водночас судді можуть мати до – і не-філософське мислення, ніби вони смиренно схилиються перед природою. Однак це благоговіння, що розуміється онтично, є – онтологічно – по суті напад. Ні про що не підозрюючи (тобто забувши про буття), благоговіння тут знаходиться на службі нападу; а це останнє не інсценується виключно людиною [12, с. 261].

У цьому контексті важливо осмислити, де відбувається ототожнення буття і сущого, і чи дійсно Платон перший, хто «забув про буття»? Важливо відзначити, що в роботі «Європейський нігілізм» Гайдеггер відзначає, що Платон визначає буття як «ідею», видимість, вид тощо. Ідея, інакше кажучи, буття сущого сприймається як те, що робить суще придатним, щоб бути справжнім. У цьому контексті М. Гайдеггер говорить, що буття Платона наділяється принципово важливою особливістю: воно осмислюється як те, що дає можливість, і тим самим тут, тобто на початку метафізики у тлумаченні буття з'являється своєрідна двозначність. Тобто М. Гайдеггер акцентує увагу на тому, що буття, з одного боку, є чиста присутність, а з іншого, буття уможливує суще. Двозначність буття як ідеї (чиста присутність і наділення можливістю) проявляється також і в тому, що завдяки тлумаченню буття як ідеї робиться натяк на «вбачання», на пізнання людини. Буття як зрима є присутність, але в той же час є те, що людина поставляє перед своїм поглядом [9, с. 211].

Отже, варто зазначити, що з «ідеї» Платона відбувається двозначність буття. І як зазначав А. Дугін, «найстрашніше, що зробив Платон, полягало у тому, що він прирівняв ідею до Sein». А. Дугін писав: «Своїм «рішенням» Платон зробив два доленосних для західноєвропейської філософії онтологічних жеста: він вирішив (імпліцитно) коливання в питанні про статус на користь сущого, інакше кажучи, фюсис; як буття сущого осмислив однозначно як сутність (Seiendheit), а потім ототожнив сутність з ідеєю (Платон однозначно говорить про ідею як про сутність). Завдяки цьому подвійному рішенню прохід в Sein-буття був невідворотно закритий [4, с. 77]. У результаті цього «прирівнювання ідеї до Sein», буття до сущого і відбувається забуття буття. проблема ж полягає саме в утриманні подвійності. Тому М. Гайдеггер і говорить про тотожність і відмінності, віддаючи «першість» першому. Філософ відзначає, що саме відмінність буття і сущого необхідно розуміти не метафізично, адже це принциповий момент проекту подолання метафізики. М. Гайдеггер виходить із того, що саме по собі питання про подолання метафізики історичне, і виникає в конкретну епоху. Тому питання про сутність подолання метафізики вимагає буттєво-історичного осмислення розгляду історії відносини буття і філософії. Взагалі історія нігілістичного розгортання метафізики збігається у М. Гайдеггера з історією буття, де найістотнішим з питань є питання про істину: «Сутність» історії є зміна суті істини» [11, с. 125]. Результатом усунення суті істини як неприхованості алетейя з метафізики та заміни її поняттями відповідності та визначеності стала безглуздістю Відповідно, виходом з безглуздості є «переказ метафізики її істині» [13, с. 181]. Якщо врахувати, що істина для М. Гайдеггера – це простір відкритості, що надає можливість з'явитися сущому, то істина метафізики (як, втім, і всього іншого сущого) – це її ставлення до буття. На думку М. Гайдеггера, в метафізиці істина це достовірність, за допомогою якої досягають і володіють знаннями. Навпаки, достовірність яка «усвідомлює» спосіб пізнання є істина. Той факт, що істина у своїй суті стає достовірністю, є подія, яка для метафізики залишається недоступним. Як зазначає М. Гайдеггер, історія починається тоді, коли істина перетворюється в достовірність знання. Він виділяє істину як справжність і істину як правильну пропозицію. Справжньою може бути річ. Наприклад, М. Гайдеггер у статті «Про сутність істини» наводить приклад непідробного і фальшивого золота, відзначаючи, що справжнє це дійсне, де дійсність узгоджується з тим, що задалегідь розуміється. Істина у гайдеггерівському розумінні включає наступні дихотомії: істина – свобода, відкритість – приховування, таємниця – непотаєність, істина справжня – не істина. Як зазначав мислитель, сутність істини є свобода, де свобода – екзистенційне, «вивільнення сущого буття». Свобода у якості сутності істини не є властивістю людини, навпаки, людина екзистує як власність цієї свободи, стаючи історичним. Далі М. Гайдеггер підкреслював, що «не істина» повинна виникати із сутності істини, оскільки несутність істини не обов'язково виникає в результаті нездатності або недбалості людини. Розмірковуючи про істину, М. Гайдеггер приходив до висновку про те, що «розкриття сущого як такого саме по собі є одночасно приховування сущого в цілому» Сущо в цілому як таке у всій його конкретності розкривається в мистецтві, у художній творчості.

У роботі «Джерело художнього творіння» М. Гайдеггер розкриває зв'язок істини і художньої творчості. Повернення М. Гайдеггера до витoku творчості обумовлено пошуком істини,

оскільки, як підкреслював сам філософ, витік художнього творіння запитує про походження його сутності [10, с. 81]. Творіння можна розглядати як «надання себе відкритості суцього, покладеної всередину творіння» відкритості, яка позбавляє творця непорушної опори точного знання. Ця відкритість – вихід на «перехрестя» безліч рівнозначних варіантів суцього. Це місце можливості істини, можливості буття, можливості людини.

Г. Гадамер аналізуючи «Джерело художнього творіння», говорить, що «істина творіння, його сенс не лежить на дорозі, його сенс – невичерпна глибина». Так що за своєю суттю мистецький витвір є суперечка світу і землі, сходу і замикання. А те, що таким способом підтверджується в художньому творінні, і становить, за Гайдеггером, сутність буття взагалі. Суперечка відкриття і приховування – це не тільки істина творіння, але істина всього суцього. Бо істина як неприхованість завжди протистояння розкриття і приховування [2, с. 252].

Парменід у поемі «Про природу» говорить про три шляхи (Шлях істини, шлях протиріч, шлях думок), суть яких, на думку М. Гайдеггера, полягає у розкритті та прокладанні думки філософії, яка починається [11, с. 191]. Аналізуючи «три шляхи Парменіда», М. Гайдеггер говорить про те, що людині, яка знаходиться посередині буття, що розкривається і з такого становища завжди так чи інакше виявляє своє ставлення до суцього, необхідні три шляхи. «Людина, – продовжує Гайдеггер, – повинна розрізняти ці три шляхи і визначити себе згідно з ними і по відношенню до них. Розрізнення ставить людину яка володіє знанням на ці шляхи і на їх схрещення – і тим самим в необхідність постійного виборчого рішення» [11, с. 191].

1. Шлях до буття, він є і шлях в неприхованість. Цей шлях неминучий.

2. Шлях до небуття. Гайдеггер відзначав, що пройти його не можна, тому даний шлях як непрохідний може стати надбанням знання, в тому відношенні, що веде він у небуття. Мислитель відзначає: «цей уривок надає нам, окрім усього іншого, найдавніше свідчення філософії про те, що в єдності зі шляхом до буття, повинен бути осмислений шлях в ніщо».

3. Цей шлях виглядає як перший, але він не веде до буття, він нібито є один із шляхів до небуття в сенсі ніщо [11, с. 191] Однак «третій шлях» або «шлях в Ніщо», привнесений Парменідом, не є абсолютно новим, – він існував і раніше, але в сфері незатребуваних можливостей мови, на основі яких будувалася структура світу [6, с. 126].

Парменідівське трактування істини як «тотожності мислення і буття», як присутність у цьому, на думку Гайдеггера, призводить до послаблення початкового у грецькій філософії значення істини як неприхованості. Мислитель у своїй інтерпретації греків виходить із того, що досократична філософія здійснила фундаментальний досвід істини як не-приховування. Згідно з ним, все суще розуміється як розгортання з власної глибини. Під час розуміння істини як неприхованості протилежністю істини є приховування, якому протистоїть, «непримітне приховування та видалення з явного присутності, яке рано чи пізно відбувається забуттям». У Парменіда ж поняттю істини протистоїть поняття брехні, в силу чого істина розуміється як сама по собі правильність [8, с. 83–86].

М. Гайдеггер бачить у мисленні Парменіда перший крок до метафізики – тієї форми філософії, яка виходить із тотожності мислення і буття, і в якій, в кінцевому рахунку, відбувається «забуття буття». Гегель вважає, що саме з Парменіда почалася власне філософія. Тут ми маємо справу із безперервною суперечкою про те, в чому початок філософії.

Висновки. Філософія починаючи з Платона і Арістотеля, на жаль, ухилилася від вирішення головного питання про сутність буття: питання про співвідношення між суцим і буттям. Навпаки, філософія займалася вирішенням іншого питання: що є істинним і неістинним серед суцього. Мартін Гайдеггер у «Листі про гуманізм» відзначав, що метафізика, звичайно, являє суще в його бутті і тим самим продумує буття суцього. Однак вона не замислюється про відмінність того й іншого. Метафізика не задається питанням про істину самого буття. Вона тому ніколи не питає і про те, в якому сенсі істота людини належить істині буття. «Метафізика не тільки ніколи досі не ставила цього питання. Саме таке питання метафізики як метафізиці недоступне. Буття все ще чекає, допоки Воно саме стане справою людської думки». Як зазначав М. Гайдеггер, уся європейська метафізика, починаючи з Платона

і закінчуючи німецьким ідеалізмом і далі вченням Ф. Ніцше, – це історія «забуття буття» на питання про те, як же взагалі буття може виявитися забутим, М. Гайдеггер скаже, що «забуття буття» – це доля метафізики. «Забуття буття» – не означає занепад або кінець буття – це означає, на думку М. Гайдеггера, вилучення зі буття людини, коли людина забута для буття і забута буттям.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бофре Ж. Диалог с Хайдеггером в 4-х книгах. Книга 1. Греческая философия. СПб.: «Владимир Даль», 2007. 256 с.
2. Гадамер Х.-Г. Актуальность прекрасного / пер. с нем. М.: Искусство, 1991. 367 с.
3. Голбан Н.В. М. Хайдеггер как антиплатоник. *Вестник Русской христианской гуманитарной академии*. СПб., 2011. Вып. № 4. Т. 12. С. 282–285.
4. Дугин А.Г. Мартин Хайдеггер: философия другого Начала. М: Академический проект, 2010. 391 с.
5. Малкина С.М. Хайдеггеровские истоки стратегий деконструктивистской герменевтики. *Известия Саратовского университета. Сер. Философия. Психология. Педагогика*. Саратов, 2008. Вып. 1. Т. 8. С. 35–40.
6. Монин М.А. Пути Парменида. *Вопросы философии*. Москва, 1996. № 3. С. 115–127.
7. Пронякин В.И. Западноевропейская метафизика: истоки, эволюционные трансформации, перспективы. Днепропетровск: Изд-во Днепропетр. нац. ун-та, 2006. 360 с.
8. Сергеев К.А., Камнева Л.С. Сущность человеческого бытия в философии Платона. *Платон. Государство*. СПб., Наука, 2005. С. 5–158.
9. Хайдеггер М. Европейский нигилизм / М. Хайдеггер. *Мартин Хайдеггер: Ницше и пустота*. М.: Алгоритм. Эксмо, 2006. С. 79–298.
10. Хайдеггер М. Исток художественного творения. М.: Академический проект, 2008. 528 с.
11. Хайдеггер М. Парменид. Пер. с нем. А.П. Шурбелева. СПб : «Владимир Даль», 2009. 383 с.
12. Хайдеггер М.М. Хайдеггер / К. Ясперс Переписка 1920-1963. пер. с немецкого И. Михайлова. М.: Ad Marginem, 2001. 415 с.
13. Хайдеггер М. Преодоление метафизики / М. Хайдеггер. *Мартин Хайдеггер Время и бытие: Статьи и выступления*. М.: Республика, 1993. С. 177–192.

REFERENCES

1. Bofré, Z. (2007). Dialog s Khaydeggerom v 4-kh knigakh. Kniga 1. Grecheskaya filosofiya [Dialogue with Heidegger in four volumes. Volume 1. Greek Philosophy]. SPb.: Vladimir Dal [in Russian].
2. Gadamer, Kh.-G. (1991). Aktualnost prekrasnogo [The Relevance of the Beautiful]. M.: Iskusstvo [in Russian].
3. Golban, N.V. (2011). M.Khaydegger kak antiplatonik [M.Heidegger as neoplatonic]. Vestnik Russkoy khristianskoy gumanitarnoy akademii, № 4. 282-285 [in Russian].
4. Dugin, A.G. (2010). Martin Khaydegger: filosofiya drugogo Nachala [Martin Heidegger: The Philosophy of Another Beginning]. M: Akademicheskij proekt [in Russian].
5. Malkina, S.M. (2008). Khaydeggerovskie istoki strategiy dekonstruktivistskoy germeneyvtiki [Heidegger's sources of deconstructive hermeneutics]. Izvestiya Saratovskogo universiteta. Ser. Filosofiya. Psikhologiya. Pedagogika, 1, 35-40. [in Russian].
6. Monin, M.A. (1996). Puti Parmenida [Parmenides paths]. Voprosy filosofii, 3, 115-127 [in Russian].
7. Pronyakin, V.I. (2006). Zapadnoevropeyskaya metafizika: istoki, evolyutsionnye transformatsii, perspektivy [Western European metaphysics: origins, evolutionary transformations, perspectives] Dnepropetrovsk: Izd-vo Dnepropetr. nats. un-ta [in Russian].
8. Sergeev, K.A., Kamneva, L.S. (2005). Suschnost chelovecheskogo bytiya v filosofii Platona [The essence of human being in Plato's philosophy]. In Platon, Gosudarstvo [The Republic] (pp. 5-158). SPb: Nauka [in Russian].
9. Khaydegger, M. (2006). Evropejskij nigilizm [European Nihilism]. In M.Khaydegger, Nicshe i pustota [Nietzsche and Nothingness] (pp. 79-298). Moskva: Algoritm. Eksmo [in Russian].

10. Khaydegger, M. (2008). Istok hudozhestvennogo tvoreniya [Origin of the work and art]. Moskva: Akademicheskij proekt [in Russian].
11. Khaydegger, M. (2009). Parmenid [Parmenides]. SPb: Vladimir Dal' [in Russian].
12. Khaydegger, M. (2001). M. Khaydegger / K. Yaspers Perepiska, 1920-1963 [The Heidegger / Jaspers Correspondence, 1920-1963]. Moskva: Ad Marginem [in Russian].
13. Khaydegger, M. (1993). Preodolenie metafiziki [Overcoming Metaphysics]. In Martin Khaydegger, Vremya i bytie: Stati i vystupleniya [Time and Being: papers and speeches] (pp. 177-192). Moskva: Respublika [in Russian].

Dankanich Mariia Serhiivna

Postgraduate Student at the Department of Philosophy
Oles Honchar Dnipro National University
72, Gagarin avenue, Dnipro, Ukraine
ORCID ID: 0000-0003-2253-1227

PHENOMENON OF OBLIVION OF BEING IN M. HEIDEGGER'S PHILOSOPHY

According to Martin Heidegger, philosophy since Plato and Aristotle avoided the solution of the main question of the essence of being: the question of the relationship between something and being. On the contrary, philosophy dealt with another question: what is true and untrue among something. Martin Heidegger in his "Letter on Humanism" noted that metaphysics is a being in its being and thus speculates through the existence of being. However, metaphysics does not pay attention on their difference. Heidegger states metaphysics does not question the truth of being itself. Therefore, it never asks about in what sense the human being belongs to the truth of being. For this reason, Heidegger claims the following: Metaphysics has not only never asked this question before because this question of metaphysics as metaphysics that is not available. Being, he argues, is still waiting to become a matter of human thought. It should be noted, to Martin Heidegger, all European metaphysics, starting with Plato and ending with German idealism and then the teachings of Friedrich Nietzsche is a story of «oblivion of being». This has happened because European metaphysics had identified man's being with his mind (thinking). As a matter of fact, Heidegger claims that the being of man has been forgotten and thrown away. A new way of thought called intellectualism raised which had determined the following way of European thought. In this respect becomes understandable why Modern European philosophy had no place for ontology and man's being as such. Martin Heidegger was deeply convinced "Oblivion of Being" (Seinsvergessenheit) is the fate of European metaphysics.

Key words: Oblivion of being, turn, metaphysics, truth, ontology.